

NEDOKONČANA MEDITACIJA

Tit Vidmar

Nach seinem Sinne leben ist gemein,
der Edle strebt nach Ordnung und Gesetz.

Goethe

Nocoj sem sam že ves večer,
ne luči ne glasu ni od nikoder;
tesno ovija me omamen mir,
a v mislih zbran sem, v srcu boder.

Kot stare zgodbe, polne čarovnije,
slišim pozabljene spomine;
neznano vsak se v novega prelije,
brez kraja se pleto in čar ne mine.

Presrečnega otroka glasen smeh,
navdušenje nad sončnim svetom,
solze medleče vdanosti v očeh,
prvo prijateljstvo z očetom.

Nato vihravi čas prigod,
skrbi, ponos, prve skrivnosti,
in prva znamenja usod
k razpotjem ločenih mladosti.

In tisoč svetlih slik o sreči,
ljudeh, ki sem imel jih rad,
spomin o radosti ljubeči —
nikdar več nisem bil tako bogat.

Zdaj vidim: svet se v vse strani odpira,
pokažejo različne se poti
in človek prvikrat izbira
in prvič nekaj izgubi.

Korak dobi poseben zvok
in prvič bdim v zamišljeni samoti,
prebujajoči se otrok
zasanjam prvič o lepoti.

Prevzame me neznano koprnenje
z močjo nepogasljivega plamena —
koliko sem prestal trpljenja,
da sem spoznal mu smisel in imena!

In čudnih znamenj zagonetna zmeda
me vodi v nov, ozarjen svet:
presunjen sem od nemega pogleda,
od bežnega smehljaja sem prevzet,

žlahtno besedo čutim do srca,
za lepo misel sem hvaležen,
plaši me slutnja dobrega in zla
in od nejasnih sem želja preprežen.

Nenadoma sem sred pomladi,
cvetočih vej in zelenečih trav,
kresnic, prižganih po livadi,
medenih zvokov in dišav.

Nato vonjiva mesečina
se je razlila kakor sanje:
svit žametnih oči, okrog temina,
v meni in v njih pričakovanje...

Nevednega srca utripi glasni
in vlažnih usten nepoznan opoj —
kako takrat bili so dnevi jasni,
zanosa poln moj nepokoj!

Svet kakor da je pravkar ustvarjen,
še ves bleščav in predme položen,
z lepoto praznično obdarjen,
željam najlepšim prirejen.

In prebujena mlada glava
z vrtincem se podob bori,
hlastno izbira, brž spet zametava,
v brezskrbni vnemi mi gore oči.

Nad brezni begam vrtoglavo,
kjer ni prehoda, krčim pot,
preresen sem, spet smejem se norčavo,
ni žal poguma mi ne zmot.

Glej, kot Kolumb sred oceana
z iskrečo spenjeno vodo
brez zemljevida jadram, brez pristana,
odkriti moram zemljo in nebo!

Pohlepno, zlahka, zaupljivo
med zvezdami izbiram si vodnic —
ravnal sem z njimi zapravlljivo,
vendar so me ubogale na klic.

In v sreču z njihovo svetlobo
sem jadral brez strahu in brez počitka,
premagoval napor, slabost in zlobo,
bežala je resnica bridka.

Korak še — smoter bo dosežen,
poldnevnik v tečaj bom zbral,
in svet bo krasen in brezbrežen!...
Ostal je prazen, jaz sem pal.

Zaman sem srečen bil in radodaren,
nihče ni maral nič iz mojih rok.
Tako sem bridko bil prevaran,
z bogastvom bujnim ves ubog.

Nesrečen, spokorjen, oblit s sramoto
iskrenih veličavih sanj,
sem skrtil v ganljivo se samoto
omamnih tragičnih spoznanj.

Samote, utrjene z nesrečo,
človeku ne odpre nobena spretnost,
le dvoje skritih vrat drži v to ječo:
to sta ljubezen in umetnost...—